

ביצד מעברין פרק חמישי עירובין

נד

עין משפט
גד מצוה

כעס כפי. בעטתו: פורץ. שחליף ימים: סוף פלו. אם
יש לך ממון להטות עמך אל המזין עד למחר שחל תמוה ושוב אין
לך תפלה: דעלמא דלוליק מויה גרסין: כסנולא דמי. היום ישן
ולמחר אינו דומה לחופה שהלכת מזר: אם יש לך. ממון: ופי'
למוס ספספס. עיטב כי פחולס תורה אור

תלמודו מקיים ציו: ספסל דשין אופו. שאין לו גבות(ג): ספסל
מפספסין פסו. שחלמד תורה לתלמידים: כלפון זו שאינה נחמס
משני דרסא רגלי בני אדם כך לחיו אין בלאין מלחצו על למודו
וללמד לתלמידים: לא נפספס. תרומה משמע חזק ואינו נחמק לעולם
על ידי הלכות היתה תורה חזקה

במשה ביה אמרה ליה לא כך כתוב עירובה
בכל ושמרה—אם עירובה ברמ"ח אברים
שלך משחמרת ואם לאו אינה משחמרת

תלמוד אחר היה לרבי אליעזר שהיה
שונה בלחש לאחד ג' שנים שבח תלמודו
תלמוד אחר היה לו לרבי אליעזר
שנתחייב בשריפה למקום אמרו הניחו לו
אדם גדול שמשאל לרבי יהודה

*שינא פתח פומך קרי פתח פומך תני כי
היכי דתתקיים בך ותרוך רחי שנאמר כי
חיים הם למצואיהם ולכל בשרו מרפא אל
תקדי למצואיהם אלא למצואיהם כפה אל
שמאל לרב יהודה שינא חמון ואכול
חמון ואישתי דעלמא דאולינן מיניה כחולא
דמי רב לרב המנא *בני אם יש לך
הייב לך שאין בשאל חענון ואין למות
דחמרה ואם האמר איה לבי חזק בשאל
מי יגיד לך בני האדם דומים לעשבי השרה
הללו נוצצין והללו נובלין *א"ר יהושע בן
לי המהלך בדרך ואין עמו לוייה יעוסק
בתורה שנאמר כי לויית חן יתעשר אשו
יעוסק בתורה שנאמר כי לויית חן יתעשר אשו
בברונו יעוסק בתורה שנאמר ויעניקם
לדגרותך חן במעו יעוסק בתורה שנאמר
רפאות תהי לך חן ושקו לעצמותיך בכל
בתורה שנאמר ושקו לעצמותיך בכל
נופו יעוסק בתורה שנאמר ולכל בשרו מרפא
אמר רב יהודה בר רביא בא וראה שלא

על ידי הלכות היתה תורה חזקה
לשאל מהשתכח מן עולמיה: פל
טלומוס. כשגיל הלכות היו בני
ישאל בני תורין: מדובר פנס.
אם כמדבר הוא תורה חזקה לו
במחנה ולא ישכח: פילא. אעטס:
אמר. רבא חייל אפישיה לרב יוסף:
ענוג. במיה: רב יוסף בני נאור הוא
ולא היה רחוק והכירו בעטס היין
שזוא מוגו לפי שהיה מוכר רב יוסף
במוגו של רבא מחילה שיהיה בק
ליקן מים צמדה: כל גיל יעפא. חף
על גב דלוא גבי בני קרתי כחוד דרשי
ליה דמי שבה לידי גיח שהשפל חזר
ומתקף: תורה וחולא. מיד
לאחר הריגה שאיט מקפיד על
הענינים אלא חולל כשר בלל תבלין
וקו שאר טינוגין: ספספס. צמיס
הייט מי שאיט חוקי אדם בנהות לקון
במאלה אם לא יתבשל כל רבשי לל
תורה וחולא לאחר הריגה
חוללה מיד קר תלמיד חכם מחיר
תלמודו מיד כשחבלו מרבי פתח
מלבי עלמו על דברי תורה לקון זה
גראה צעיי לפי שמזיט בכל הש"ס
*הדך תלמיד חמיה לקפיד על
מחלל דרך גדולה וכבוד ועל
מלבושין כדכתיב (משלי ה) *ולמשכיל
אהבו מום: לפני עזה שס עלמו
כעני ולגילא צפירי שס עלמו כעני
לחור עליה: טאנס. חין:
כל

הייב לך שאין בשאל חענון ואין למות
דחמרה ואם האמר איה לבי חזק בשאל
מי יגיד לך בני האדם דומים לעשבי השרה
הללו נוצצין והללו נובלין *א"ר יהושע בן
לי המהלך בדרך ואין עמו לוייה יעוסק
בתורה שנאמר כי לויית חן יתעשר אשו
יעוסק בתורה שנאמר כי לויית חן יתעשר אשו
בברונו יעוסק בתורה שנאמר ויעניקם
לדגרותך חן במעו יעוסק בתורה שנאמר
רפאות תהי לך חן ושקו לעצמותיך בכל
בתורה שנאמר ושקו לעצמותיך בכל
נופו יעוסק בתורה שנאמר ולכל בשרו מרפא
אמר רב יהודה בר רביא בא וראה שלא

תורה וחולא לאחר הריגה
חוללה מיד קר תלמיד חכם מחיר
תלמודו מיד כשחבלו מרבי פתח
מלבי עלמו על דברי תורה לקון זה
גראה צעיי לפי שמזיט בכל הש"ס
*הדך תלמיד חמיה לקפיד על
מחלל דרך גדולה וכבוד ועל
מלבושין כדכתיב (משלי ה) *ולמשכיל
אהבו מום: לפני עזה שס עלמו
כעני ולגילא צפירי שס עלמו כעני
לחור עליה: טאנס. חין:
כל

תורה וחולא לאחר הריגה
חוללה מיד קר תלמיד חכם מחיר
תלמודו מיד כשחבלו מרבי פתח
מלבי עלמו על דברי תורה לקון זה
גראה צעיי לפי שמזיט בכל הש"ס
*הדך תלמיד חמיה לקפיד על
מחלל דרך גדולה וכבוד ועל
מלבושין כדכתיב (משלי ה) *ולמשכיל
אהבו מום: לפני עזה שס עלמו
כעני ולגילא צפירי שס עלמו כעני
לחור עליה: טאנס. חין:
כל

תורה וחולא לאחר הריגה
חוללה מיד קר תלמיד חכם מחיר
תלמודו מיד כשחבלו מרבי פתח
מלבי עלמו על דברי תורה לקון זה
גראה צעיי לפי שמזיט בכל הש"ס
*הדך תלמיד חמיה לקפיד על
מחלל דרך גדולה וכבוד ועל
מלבושין כדכתיב (משלי ה) *ולמשכיל
אהבו מום: לפני עזה שס עלמו
כעני ולגילא צפירי שס עלמו כעני
לחור עליה: טאנס. חין:
כל

תורה וחולא לאחר הריגה
חוללה מיד קר תלמיד חכם מחיר
תלמודו מיד כשחבלו מרבי פתח
מלבי עלמו על דברי תורה לקון זה
גראה צעיי לפי שמזיט בכל הש"ס
*הדך תלמיד חמיה לקפיד על
מחלל דרך גדולה וכבוד ועל
מלבושין כדכתיב (משלי ה) *ולמשכיל
אהבו מום: לפני עזה שס עלמו
כעני ולגילא צפירי שס עלמו כעני
לחור עליה: טאנס. חין:
כל

תורה וחולא לאחר הריגה
חוללה מיד קר תלמיד חכם מחיר
תלמודו מיד כשחבלו מרבי פתח
מלבי עלמו על דברי תורה לקון זה
גראה צעיי לפי שמזיט בכל הש"ס
*הדך תלמיד חמיה לקפיד על
מחלל דרך גדולה וכבוד ועל
מלבושין כדכתיב (משלי ה) *ולמשכיל
אהבו מום: לפני עזה שס עלמו
כעני ולגילא צפירי שס עלמו כעני
לחור עליה: טאנס. חין:
כל

תורה וחולא לאחר הריגה
חוללה מיד קר תלמיד חכם מחיר
תלמודו מיד כשחבלו מרבי פתח
מלבי עלמו על דברי תורה לקון זה
גראה צעיי לפי שמזיט בכל הש"ס
*הדך תלמיד חמיה לקפיד על
מחלל דרך גדולה וכבוד ועל
מלבושין כדכתיב (משלי ה) *ולמשכיל
אהבו מום: לפני עזה שס עלמו
כעני ולגילא צפירי שס עלמו כעני
לחור עליה: טאנס. חין:
כל

תורה וחולא לאחר הריגה
חוללה מיד קר תלמיד חכם מחיר
תלמודו מיד כשחבלו מרבי פתח
מלבי עלמו על דברי תורה לקון זה
גראה צעיי לפי שמזיט בכל הש"ס
*הדך תלמיד חמיה לקפיד על
מחלל דרך גדולה וכבוד ועל
מלבושין כדכתיב (משלי ה) *ולמשכיל
אהבו מום: לפני עזה שס עלמו
כעני ולגילא צפירי שס עלמו כעני
לחור עליה: טאנס. חין:
כל

כעס כפי. בעטתו: פורץ. שחליף ימים: סוף פלו. אם
יש לך ממון להטות עמך אל המזין עד למחר שחל תמוה ושוב אין
לך תפלה: דעלמא דלוליק מויה גרסין: כסנולא דמי. היום ישן
ולמחר אינו דומה לחופה שהלכת מזר: אם יש לך. ממון: ופי'
למוס ספספס. עיטב כי פחולס תורה אור
האדם מה: פוק. חון: פי יגיד לך.
אם נשאר בידים שחל יחדוהו: פלנו
נולין. לעמר כסין גדלין גדילה
פרשקון ועושין עממין חוקי לריך
להלך עליה: ופלנו נובלין. מתים
לשון והעלה לל: יפס. לחיו זה
וקסא לחלו זה יפה ללכ ורע לטילס:
שפספס כפפסן. שקן שמורים
בידן שאין משחמין מתן: יענו
יפס. שפחה סודק ומוליין כפה
ולא בגימנס ובחמיסה: איפסי שפסס
ופי כפון. שיעוד לרודס הלכות חג
חזק רלל חמיסה שמחה לויח חמיה
בנה שמה בחלמוד: כונון שיש לו
מענה כשחולין ממט דבר הלכה:
שפספס. ספירה שפתו כל חמנט
סלה כשנתה בו דעס להלויח כשפתו:
ופס. חיס לו מול טוב חולה לכו
נחלו לו שבעוד שהיא מחמנה כזה לו
חחורו עד שלח יתלונה: לא ועס.
לריך (ה) להחמקת והלשטער: פי לא
לנוולס לריכ ולא לנולס אקפוק. אלהא
לנלו לשון עולם הוא מוסמך ליה
וכן עד עולם סלה אלהא סלה לשון
עולם כשמת: שפך ללאר. שאיט
מוחלס כדחק כביה הארז אלא
קרפי כריחין סוף הוא נעיס ומרובה
כריות: ונרלס ופנו נרלס. כשמתיה
חולרו גראה מחמה זקט ורוב פעמים
שכמרו חוקט מחסין חונו וכל אס
תלמוד חקס הוא חיל חוקי ורקה ללחם
ולכל בשוק אלא יוסב ומחור על

כמדת הקביה מרת בשר ודם: מדת בשר ודם אדם נוהג עם לחבירו לזה
יפה וזה קשה אבל הקביה אינו כן נהג תורה לישראל עם חיים לכל גופי שנאמר ולכל בשרו מרפא
אמר מיד כי נעים כי חשמרם בכמנך יכנו יחדיו על שפתיהן אימתי ר"ח ועי' בזמן שהשמרם בכמנך ואימתי
חשמרם בכמנך בזמן שיכנו יחדיו על שפתיהן וזה אמר מהבא שמחה לאיש במענה פיו ודבר בעתו מה
טוב אימתי שמחה לאיש? בזמן שמענה בפיו לא אימתי שמחה לאיש במענה פיו? בזמן שדבר בעתו מה טוב
ועצת אמר מהבא כי קרוב אליך הדבר מאד בפני. ובלבדך לעשותו אימתי קרוב אליך? בזמן שבפניך
ובלבדך לעשותו ובהא אמר מהבא האות לבו נתנה לו וארשת שפתיו כל מנעת סלה אימתי האות לבו
נתנה לו? בזמן שארשת שפתיו כל מנעת סלה רביא רמי בתיב האות לבו נתנה לו וכתיב ואישה שפתיו כל
מנעת סלה: האות לבו נתנה לו לא יבא וארשת שפתיו כל מנעת סלה הנא דבי ר"א בן יעקב וכל מקום
שנאמר נצח סלה ועד אין לו הפסק עולמית צעתי דכתיב כי לא לעולם אריב ולא לנצח אקצוף סלה
דכתיב כאשר שמענו כן ראונו בעיר ה צבאות בעיר אלהינו אלהים יכוננה עד עולם סלה ועד
דכתיב ה' ימלך לעולם ועד: (סימו ענינים לחיו לחות חרות): א"ר (אליעזר) מאי דכתיב ועניקם
לדגרותיך אדם עצמו כענון זה שרף על הצואר ונראה ואינו נראה תלמודו מתקיים בידו ואם לאו
אין תלמודו מתקיים בידו ואמר א"ר מאי דכתיב לחיו כערוגת הבישם אדם משים אדם עצמו כערוגה זו
שהכל רשין בה וכבושם זה שהכל מתבשרמן בה תלמודו מתקיים ואם לאו אין תלמודו מתקיים וא"ר
(אליעזר) מיד לוחות אבן אדם משים עצמותו לחיו כאבן זו שאינה נחמרת תלמודו מתקיים בידו ואם לאו
אין תלמודו מתקיים בידו וא"ר מאי דכתיב חרות על הלוחות אלמלי לא נשתברו לוחות הראשונות
לא נשתכרה תורה מישראל רב אחא בר יעקב אמר אין כל אמה ולשון שולמת בהן שנאמר חרות אל תיקרי
חרות אלא חרוב אמר רב מתנה מאי דכתיב וממדרב ומתנה אדם משים אדם עצמו כמדבר והוא כל מה
בו תלמודו מתקיים בידו ואם לאו אין תלמודו מתקיים בידו והבא בריה דרב יוסף בר חמא היה ליה מלחא
רב יוסף בריה דבי ממו מעלי יומא דכיפורי אמר איילי אפי' סלה אול אשכחיה לשמעיה דקא מווג ליה כמא
אמר ליה רב לי ואימוגיה אנא יהב ליה מווגיה ברמעיה אמר רמי האי מווגא למווגא דרבא בריה דרב יוסף
בר חמא א"ל אנא הוא א"ל לא תתיב אברעך עד דמפרשת לי הני קראי מאי דכתיב וממדרב מתנה וממתנה
נהליאל ומנהליאל במות ומכמות הגיא: א"ל אדם משים עצמו כמדבר זה שהכל רשין בו, תורה ניתנה לו
במתנה וביון שניתנה לו במתנה נחלו אל שנאמר וממתנה נהליאל וכיון שנחלו אל עולה לגדולה שנאמר
ומנהליאל במות ואם מגיס לבו, הקדוש ברוך הוא משפילו שנאמר ומכמות הגיא ואם חור בו הקב"ה מגבירו
שנאמר כל גיא ינשא. אמר רב הונא מיד מתוך ישבו בה פקין במוכתה לעני אלהים אדם משים
עצמו כחיה זו שדורסת ואוכלת ואיבא דאמרי שמחמת ואוכלת תלמודו מתקיים בידו ואם לאו אין תלמודו
מתקיים בידו ואם עושה כן הקדוש ברוך הוא עושה לו סעודה בעצמו שנאמר תכין במוכתה לעני אלהים א"ר
חייא בר אבא א"ר יוחנן מאי דכתיב נוצר חנוה יאכל פתיה ומה נמשלו דברי חרות כחמנה? מה תאנה זו
כל [עומק סתם עו. ד"ס דלמך]

* ד"ר חוקי בה יקרי את
פתיאם. חולין קין לנט
גבורות אמר גבורות

א"ר חייב
א"ר חייב
א"ר חייב
א"ר חייב

א"ר חייב
א"ר חייב
א"ר חייב
א"ר חייב